

Arrest

nr. 249 394 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Wettelijke vertegenwoordigd door hun ouders: X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 november 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt en die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. De verzoekende partijen, de heer S. A. en mevrouw K. A., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)" en genomen in hoofde van hun kinderen I. A. en S. A. die zij in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigen. In voormelde beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van de kinderen niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

De kinderen verlieten eind augustus 2017 het land van herkomst in het gezelschap van hun ouders, zijnde in casu de verzoekende partijen. De verzoekende partijen dienden op 9 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in waarvan op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 vermoed wordt dat het verzoek ook in de naam van de kinderen als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Op 20 december 2018 werd naar aanleiding van dit verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 4 april 2019 weigerde de Raad bij arrest met nummer 219 476 hen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 28 juni 2019 dienden de verzoekende partijen voor de kinderen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. I. A. uit in het kader hiervan de vrees ontvoerd te worden zoals twee van zijn schoolvrienden. Tevens geeft hij aan dat zijn vader problemen had en vaak thuis kwam met verwondingen waarvan I. A. de oorzaak niet kent. Ook werd hij gepest op school. De verzoekende partijen halen aan dat de kinderen geen toekomst hebben in hun land en dat I. A. gepest werd op school wegens zijn origine. Ter ondersteuning van het verzoek wordt de geboorteakte (een origineel duplicaat) van I. A. voorgelegd en een micro SD-kaart met filmpjes over ontvoeringen in Dagestan.

I. A. en S. A. werden in het kader van voormeld verzoek om internationale bescherming op 13 augustus 2019 door de commissaris-generaal gehoord.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

3. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat uit het administratief dossier en de verklaringen blijkt dat het verzoek om internationale bescherming deels berust op dezelfde gronden als deze die de ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 9 oktober 2017 in het kader waarvan een beslissing genomen werd die inmiddels definitief geworden is. De commissaris-generaal verwijst hierbij naar de verklaring van I. A. dat zijn vader geregeld bedreigd werd en met blauwe plekken naar huis kwam, dat hij echter nooit verteld heeft waardoor dit kwam en dat het enige dat I. A. nog weet is dat het mannen in maskers waren die zijn vader sloegen. Verder geeft de commissaris-generaal aan dat de positieve ervaringen in België geen verband houden met hetgeen wordt gevreesd in het land van herkomst en stelt hij vast dat de vrees voor ontvoering een louter hypothetische vrees betreft waarvan de gegrondheid niet wordt aangetoond. Ook de pesterijen blijken niet dermate zwaarwichtig dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus. Tot slot wordt vastgesteld dat de neergelegde stukken niet tot een ander besluit kunnen leiden. De commissaris-generaal besluit in de bestreden beslissingen dat door de kinderen geen eigen feiten worden aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hen rechtvaardigen.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het voeren van een algemeen betoog, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.1. De verzoekende partijen hekelen vooreerst dat wordt gesteld dat het verzoek gestoeld wordt op dezelfde problemen als de problemen die door de ouders werden aangehaald. Zij betogen dat het

verzoek van de ouders nochtans problemen betroffen die zij persoonlijk gekend hebben, namelijk spanningen tussen de families ten gevolge van hun huwelijk, en dat de kinderen ook de vrees aanhalen ontvoerd te worden. I. A. was getuige van de ontvoering van twee schoolvrienden die nu overleden zijn en hij kon ontsnappen doordat zijn moeder dicht bij hem stond, aldus de verzoekende partijen. Tevens wordt verwezen naar de neergelegde video's in dit kader.

De Raad wijst er vooreerst op dat het criterium in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, geen dan wel eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 542548/001, p. 108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers bovendien van dien aard te zijn dat zij "een apart verzoek rechtvaardigen".

De Raad stelt verder vast dat door de commissaris-generaal in casu, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden, wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar voormelde vrees in het kader van onderhavige verzoeken. In de bestreden beslissingen wordt tevens op gemotiveerde wijze uiteengezet om welke reden deze elementen met inbegrip van de videofragmenten niet worden aanvaard:

"Gevraagd naar wat je dan ook concreet vreest als je zou terugkeren, verklaar je dat er kinderen ontvoerd worden. Er werden namelijk al reeds twee van jouw schoolvrienden ontvoerd en om het leven gebracht, waardoor je bang bent dat dit ook jou zou overkomen omdat je de dag van de ontvoering toevallig niet op school aanwezig was (CGVS, p. 4-5). Dit element werd ook door jouw moeder aangehaald, die werd gehoord in het kader van het verzoek van jouw zus. Zij verwijst ook naar jouw twee vrienden en vermeldt dat het niet de eerste keer was dat kinderen in Dagestan ontvoerd werden (CGVS gehoorverslag A. S., p. 2-4). Jouw moeder verwijst hiermee naar een algemeen probleem in Dagestan en verklaart dat het vaak voorvalt dat kinderontvoeringen er plaatsvinden. Zij kan echter niet duidelijk aantonen om welke reden jij en je jongere zus hiervan het slachtoffer zouden worden (CGVS gehoorverslag A. S., p. 5). Ter staving van haar bewering legt zij enkele videofragmenten voor die enkele ontvoeringen of verdwijningen van kinderen in Dagestan moeten aantonen. Deze beelden tonen echter noch aan dat in Dagestan elk kind gevaar loopt omwille van deze ontvoeringen, noch dat jij en jouw zus specifiek een risico lopen om ontvoerd te worden. Het CGVS stelt dan ook vast dat de vrees voor ontvoering louter een hypothetische vrees is die geenszins gestaafd wordt aan de hand van enig concreet aantoonbaar gegeven. Het enige concrete voorbeeld dat zowel jij als je moeder aanhalen, is de ontvoering van de twee jongens op je school, die buiten met jullie eigen verklaringen, niet gestaafd of aangetoond wordt. Het loutere feit dat in Dagestan al eens zou voorgevallen zijn dat een kind verdween of ontvoerd werd, kan op zich niet volstaan om in jouw hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dit risico moet in concreto worden aangetoond, aan de hand van geloofwaardige verklaringen of andere concrete elementen in een geloofwaardig geschetste context. De loutere verwijzing van jouw moeder naar enkele gevallen van kinderontvoering is een hypothetische vrees die in jouw hoofde vooralsnog geen gegronde vrees aantoont."

De verzoekende partijen voeren een algemeen verweer waarin zij aangeven dat de ontvoeringen gebeuren met als doel het brengen van maatschappelijke instabiliteit, in het kader van orgaanhandel of om andere redenen of zonder echte redenen. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partijen zich in wezen beperken tot het aangeven het niet eens te zijn en het herhalen van hun verklaringen aangevuld met algemene beweringen. Zij trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal op de korrel te nemen, doch slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn.

4.2. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de vrees problemen te kennen in de school omwille van de gemengde afkomst van de ouders. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden: "Tot slot haal je aan dat je op school gepest werd omdat je van een gemengde afkomst bent, jouw vader is namelijk Avaar en je moeder Tsjetsjeense (CGVS, p. 5). Ook jouw moeder verwijst naar die problemen en zegt dat je op je school gepest werd door Tsjetsjeense jongens, en ook soms op straat (CGVS gehoorverslag A. S., p. 6). Hoewel dergelijk pestgedrag zonder meer betreurenswaardig is, blijken deze feiten niet dermate zwaarwichtig dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Bovendien kan het verbazen dat, indien het pestgedrag op school dergelijke proporties aannam dat dit

een reden is waardoor je niet naar Dagestan kunt terugkeren, er geen sprake is van pogingen om jou in een andere school te laten les volgen."

De verzoekende partijen leggen thans een medisch verslag neer waaruit slechts de vaststelling blijkt van een litteken van een oude perforatie aan het rechter oog, doch geen verklaring over de herkomst of de aanleiding kan bieden. Doorheen het algemeen betoog van de verzoekende partijen waarin zij wederom aangeven het niet eens te zijn en stellen dat zelfs indien hun zoon naar een andere school zou zijn gegaan, hij dezelfde problemen zou gekend hebben, erkennen zij en weerleggen derhalve geenszins de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat geen poging werd ondernomen om de kinderen in een ander school les te laten volgen. Zij slagen er niet in dit nalaten te verschonen. Waar zij poneren dat de problematiek van de gemengde huwelijken en van de kinderen hieruit geboren, wordt genegeerd, trachten de verzoekende partijen de zaken opnieuw naar hun hand te zetten, doch tevergeefs.

4.3. Kortom, de verzoekende partijen komen doorheen hun verzoekschrift in wezen niet verder dan het voeren van een algemeen en herhalende betoog in een ijdele poging de geviseerde gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen, waarin zij aldus niet slagen. Noch het algemeen verweer, noch het bij het verzoekschrift gevoegde stuk opgesteld door een psychologe over de toestand van de verzoekende partij K. A., is dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, laat staan te weerleggen.

Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissingen stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen deze ongemoeid laten waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijken door de minderjarigen geen feiten te zijn aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voeren de verzoekende partijen aan dat I. en S. een gegronde vrees moeten koesteren bij terugkeer naar hun land van herkomst. De verzoekende partijen wijzen erop dat er veel problemen waren voor de kinderen en dat I. zelfs getuige was van de kidnapping van twee van zijn vriendjes. Zij benadrukken dat

dit een element is dat niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat ook de problemen van de kinderen op de school niet worden betwist. Zij besluiten dat hun vrees dan ook evident is en zij ook geen beroep kunnen doen op bescherming zoals blijkt uit de objectieve informatie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partijen in wezen eerder aangebrachte argumenten herhalen, in welk verband in voormelde beschikking het volgende wordt opgemerkt:

“De Raad stelt verder vast dat door de commissaris-generaal in casu, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden, wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar voormelde vrees in het kader van onderhavige verzoeken. In de bestreden beslissingen wordt tevens op gemotiveerde wijze uiteengezet om welke reden deze elementen met inbegrip van de videofragmenten niet worden aanvaard:

“Gevraagd naar wat je dan ook concreet vreest als je zou terugkeren, verklaar je dat er kinderen ontvoerd worden. Er werden namelijk al reeds twee van jouw schoolvrienden ontvoerd en om het leven gebracht, waardoor je bang bent dat dit ook jou zou overkomen omdat je de dag van de ontvoering toevallig niet op school aanwezig was (CGVS, p. 4-5). Dit element werd ook door jouw moeder aangehaald, die werd gehoord in het kader van het verzoek van jouw zus. Zij verwijst ook naar jouw twee vrienden en vermeldt dat het niet de eerste keer was dat kinderen in Dagestan ontvoerd werden (CGVS gehoorverslag A. S., p. 2-4). Jouw moeder verwijst hiermee naar een algemeen probleem in Dagestan en verklaart dat het vaak voorvalt dat kinderontvoeringen er plaatsvinden. Zij kan echter niet duidelijk aantonen om welke reden jij en je jongere zus hiervan het slachtoffer zouden worden (CGVS gehoorverslag A. S., p. 5). Ter staving van haar bewering legt zij enkele videofragmenten voor die enkele ontvoeringen of verdwijningen van kinderen in Dagestan moeten aantonen. Deze beelden tonen echter noch aan dat in Dagestan elk kind gevaar loopt omwille van deze ontvoeringen, noch dat jij en jouw zus specifiek een risico lopen om ontvoerd te worden. Het CGVS stelt dan ook vast dat de vrees voor ontvoering louter een hypothetische vrees is die geenszins gestaafd wordt aan de hand van enig concreet aantoonbaar gegeven. Het enige concrete voorbeeld dat zowel jij als je moeder aanhalen, is de ontvoering van de twee jongens op je school, die buiten met jullie eigen verklaringen, niet gestaafd of aangetoond wordt. Het loutere feit dat in Dagestan al eens zou voorgevallen zijn dat een kind verdween of ontvoerd werd, kan op zich niet volstaan om in jouw hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dit risico moet in concreto worden aangetoond, aan de hand van geloofwaardige verklaringen of andere concrete elementen in een geloofwaardig geschetste context. De loutere verwijzing van jouw moeder naar enkele gevallen van kinderontvoering is een hypothetische vrees die in jouw hoofde vooralsnog geen gegronde vrees aantoont.”

De verzoekende partijen voeren een algemeen verweer waarin zij aangeven dat de ontvoeringen gebeuren met als doel het brengen van maatschappelijke instabiliteit, in het kader van orgaanhandel of om andere redenen of zonder echte redenen. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partijen zich in wezen beperken tot het aangeven het niet eens te zijn en het herhalen van hun verklaringen aangevuld met algemene beweringen. Zij trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal op de korrel te nemen, doch slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn.

4.2. Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de vrees problemen te kennen in de school omwille van de gemengde afkomst van de ouders. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden: *“Tot slot haal je aan dat je op school gepest werd omdat je van een gemengde afkomst bent, jouw vader is namelijk Avaar en je moeder Tsjetsjeense (CGVS, p. 5). Ook jouw moeder verwijst naar die problemen en zegt dat je op je school gepest werd door Tsjetsjeense jongens, en ook soms op straat (CGVS gehoorverslag A. S., p. 6). Hoewel dergelijk pestgedrag zonder meer betreurenswaardig is, blijken deze feiten niet dermate zwaarwichtig dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Bovendien kan het verbazen dat, indien het pestgedrag op school dergelijke proporties aannam dat dit een reden is waardoor je niet naar Dagestan kunt terugkeren, er geen sprake is van pogingen om jou in een andere school te laten les volgen.”*

De verzoekende partijen leggen thans een medisch verslag neer waaruit slechts de vaststelling blijkt van een litteken van een oude perforatie aan het rechter oog, doch geen verklaring over de herkomst of de aanleiding kan bieden. Doorheen het algemeen betoog van de verzoekende partijen waarin zij

wederom aangeven het niet eens te zijn en stellen dat zelfs indien hun zoon naar een andere school zou zijn gegaan, hij dezelfde problemen zou gekend hebben, erkennen zij en weerleggen derhalve geenszins de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat geen poging werd ondernomen om de kinderen in een ander school les te laten volgen. Zij slagen er niet in dit nalaten te verschonen. Waar zij poneren dat de problematiek van de gemengde huwelijken en van de kinderen hieruit geboren, wordt genegeerd, trachten de verzoekende partijen de zaken opnieuw naar hun hand te zetten, doch tevergeefs.” (eigen onderlijning).

De verzoekende partijen geven met hun betoog ter terechtzitting dan ook slechts een beperkte lezing van de motieven van de bestreden beslissingen, evenals van de gronden van voormelde beschikking. De Raad benadrukt de pertinente vaststelling dat de opgeworpen vrees voor ontvoering een louter hypothetische vrees is die geenszins gestaafd wordt aan de hand van enig concreet aantoonbaar gegeven, hetgeen op zich niet kan volstaan om een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, wat geenszins het geval is *in casu*. De verzoekende partijen kunnen dit ook niet in een ander daglicht plaatsen door in hun betoog ter terechtzitting wederom te verwijzen naar de neergelegde informatie. Er werd hieromtrent eerder vastgesteld: “Deze beelden tonen echter noch aan dat in Dagestan elk kind gevaar loopt omwille van deze ontvoeringen, noch dat jij en jouw zus specifiek een risico lopen om ontvoerd te worden.” De verzoekende partijen slagen er evenmin in afbreuk te doen aan het besluit: “Het loutere feit dat in Dagestan al eens zou voorgevallen zijn dat een kind verdween of ontvoerd werd, kan op zich niet volstaan om in jouw hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.” Eveneens gaan de verzoekende partijen met hun betoog ter terechtzitting voorbij aan, minstens slagen zij er niet in een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen betreffende de overige neergelegde stukken, evenals betreffende de problemen die de kinderen op school ondervonden zouden hebben, meer in het bijzonder het gebrek aan een poging om de kinderen in een andere school les te laten volgen. In zoverre de verzoekende partijen met hun verwijzing naar informatie doelen op de informatie opgenomen in het dossier, laten zij na andersluidende informatie bij te brengen die de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn gevolgtrekkingen op grond hiervan, in een ander daglicht plaatsen.

Door te poneren dat een gegronde vrees aanwezig is, argumenten te herhalen en algemene beweringen toe te voegen die hierop geënt zijn zoals dat zij geen beroep zouden kunnen doen op bescherming, zonder *in concreto* in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen en de gronden van voormelde beschikking, brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

4. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de voormelde beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS